

FELELSZ

vagy

MERSZ?

ALYSSA
SHEINMEL

Dream
válogatás

ÖN- ÉS KÖZVESZÉLYES.

NÉGY FAL. EGY ABLAK. NINC S MENEKÜLÉS.

Hannah tudja, hogy ez csak félreértés. Őt szükségtelen bezárni egy elmeegógyintézetbe. Ami a nyári egyetemi kurzuson a szobatársával történt, az baleset volt. Amint az orvosok és a bíró majd megállapítják, hogy nem ön- és közveszélyes, azonnal hazamehet, és megkezdheti az utolsó évét a középiskolában. Az egyetemi felvételi jelentkezéseket senki nem fogja kitölteni helyette! Addig is elszántan igyekszik megnyerni magának a kórházi személyzetet, és elnyerni bizonyos kiváltságokat, hogy ne örüljön bele az unalomba.

Aztán megérkezik Lucy. Lucynek is megvan a maga baja, így tökéletes alany arra, hogy Hannah figyelmét elterelje mindarról, amit az otthoni életéből hiányol. Ám az is lehet, hogy épp Lucynek köszönhetően néz majd Hannah szembe azokkal a titkokkal, amelyeket mindeddig került, és azokkal a veszélyes játékokkal, amelyek miatt elzárták.

ALYSSA SHEINMEL

a New York Times bestsellerszerzője, akinek a nevéhez olyan, fiataloknak szóló regények kapcsolódnak, mint a *What Kind of Girl*, *The Castle School (for Troubled Girls)* vagy a *Faceless*. Alyssa Észak-Kaliforniában és New Yorkban nőtt fel, most New Yorkban él és ír. Kövesd Alyssát az Instagramon (@alyssasheinmel), esetleg látogasd meg online az alábbi oldalon.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.alyssasheinmel.com

www.facebook.com/DreamValogatás

Dream
válogatás

„Ez egy lenyűgöző karakterábrázolás, ami igazi krimi módjára kezdődik: komoly feszültséget teremt a rejtély, hogy mi történhetett Agnesszel, a főhős barátnőjével... majd az egész az elmebetegség árnyalt feltárásába fordul.”

BOOKLIST

„Feszültséggel teli, impozáns, eredeti és szédületes olvasmány. Sheinmel valóságos varázslatot művel ezeken az oldalakon. Egy olyan, pszichológiai krimi, amelynek a főszereplője nem egykönnyen feledhető, a cselekmény pedig kiszámíthatatlan csavarral lepi meg az olvasót.”

BARNES&NOBLE

„Kitűnő történet rejtéllyel, szívszorító bánattal és reménnyel. Hannah hangja magával ragadja az olvasót, még akkor is, ha nem minden az, aminek tűnik.”

GOODREADS

„Ez a gyönyörű próza a komoly érzések és a humoros párbeszéd közötti tökéletes egyensúlyt valósítja meg. Izgalmas, letehetetlen olvasmány.”

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

„A könyvben egy olyan fiatal lány tapasztalataiból kapunk ízelítőt, aki elmebetegségben szenved. Mindezt meglehetősen őszintén ábrázolva, így láthatjuk, hogy milyen hatással lehet egy ilyen ember a körülötte élőkre.”

KIRKUS

Dream
válogatás

FELELSZ

vagy

MERSZ?

— részlet —

ALYSSA
SHEINMEL

1. fejezet

Amikor behoztak, és idekerültem, egy kék nadrágot és a nadrághoz illő kék inget viselő férfi kérdéseket tett fel nekem. Az anyag úgy festett, mintha papírból lett volna. A válaszaimat a bal csípőjére támasztott, csíptetős mappába írta. A tollat a jobb kezében tartotta. Én balkezes vagyok, tehát ebben különböztünk.

– Hogy hívnak? – kérdezte.

Azt gondoltam, hogy erre ezt válaszolom:

Mi is a név? Mit rózsának hívunk mi,

Bárhogy nevezzük, éppoly illatos.

Én ültem, ő állt. A csíptetős tábla épp a homlokommal egy magasságban volt, és ahogy a férfi megdöntötte a csípőjét, a tábla közel lendült az arcomhoz. A férfi mereven mosolygott. Sárga, csorba, összevissza álló fogai voltak.

– Ne nehezítsd meg a dolgomat! – mondta.

Nehéznek találja Shakespeare-t?

– Hogy hívnak? – ismételte.

Behunytam a szemem. Gondolom, az embernek a neve az első olyan tulajdona, ami igazán az övé, a sajátja, de ha jobban

belegondolunk, akkor kiderül, hogy ez nem is *igazán* tartozik hozzánk.

A nevünket a szüleink választják. Akár egymillió embert is hívhattak már ugyanígy előttünk. Vagy létezik egy konkrét illető, aki után elneveznek minket. Az én nevem „H”-val kezdődik, anyám elhunyt nagynénje, Hilda után. Zsidó szokás, hogy szinte már a születésünk pillanatától hurcoljuk magunkkal a halottainkat. Nagyon sokan nevezik el a gyerekeket egy elhunyt rokon után, de amennyire én tudom, mi vagyunk az egyetlen nép, ahol ez *kötelező*. Anyám azt is mondta, hogy elvileg élő ember után sosem nevezünk el újszülöttet, de az is igaz, hogy egyszer sem láttam anyámat a templomba menni, így nem hiszem, hogy nagy szakértője lenne a törvényeknek. Mindenesetre anya kitartott amellett, hogy Hilda emlékére nevezzenek el, aki akkor halt meg, amikor anya terhes volt velem, és ők ketten állítólag nagyon közel álltak egymáshoz. Anya egyszer mesélte, hogy arra sosem gondolt, hogy *Hildá*-nak hívjon. Úgy gondolta, túlságosan ódivatú.

Így lettem *Hannah*.

Cuki kis név. Egy jó kislány neve. Ha belegondolunk, még hagyományosabb és még ódivatúbb, mint a Hilda. Úgy értem, a Bibliában sehol sem szerepel Hilda.

A *Hannah* semmiben sem hasonlít az *Agnes*hez.

Hannah olyan játékokat akart játszani, amelyekből *Agnes* szerint már lassan kinőttünk.

– *Sőt! Nem is lassan* – mondta *Agnes*. – *Már évek óta kinőttünk ezekből. Két hónap múlva mi leszünk a végzősök.* – De közben nevetett, és akkor már tudtam, hogy rá tudom venni.

De térjünk vissza a csíptetőtáblás férfihoz!

Mindketten tudtuk, hogy valójában nem is szükséges megmondanom a nevem. Valaki már nyilvánvalóan megmondta

neki, mielőtt idekerültem. Valamit mégis odafirkált. A tábla sarka belevájt a hasába, mire elgondolkodtam, vajon fáj-e neki, vagy érzéketlen a papírruha alatt. Nem láttam, mit ír, de gondolom, nem maszatolta el a betűket, ahogy a balkezesek szokták.

Lehet, hogy a balkezeseket inkább jobbról balra kéne írni tanítani, nem pedig balról jobbra. (Ráadásul a már eleve jobbról balra írott nyelvek esetében a jobbkezesek is írhatnának az ellentétes irányban.) Az azért tisztességesebb lenne. Az óvodában mindig a ceruzatartásomra kaptam a legrosszabb értékelést, nem mintha az igazi osztályzatnak számított volna. Az én sulimban egészen hetedikig nem is osztályoztak. Akárhogy is, ha jól belegondolunk, nem volt rendes dolog összehasonlítani az én ceruzatartásomat a jobbkezes ovisekéval. A csoportban én voltam az egyedüli balkezes. Az óvónéninek spéci balkezes ollót kellett beszereznie, de soha nem tudtam rendszeresen használni. Aztán végül a jobbkezessel vágtam mégis. Valahol olvastam, hogy minden évben huszonöt balkezes ember hal meg abban, hogy jobbkezeseknek szánt dolgokat használ.

Talán ilyen az olló is.

A mappás fickó felkísért a lépcsőn (két forduló), aztán végig egy folyosón, és végül idejöttünk, ebbe a szobába. Agnes felől akartam érdeklődni. Meg akartam tudni, hogy Jonah vele van-e. Mire engem idehoztak, Agnes már majdnem egy hete a kórházban feküdt, bőven volt idő, hogy bemenjen hozzá. Lehet, hogy fogta a kezét. Lehet, hogy fölé hajolt, és homlokon csókolta. Soha nem láttam őket *igazán* csókolózni. Jonah azt mondta, Agnes szégyellte előttem az ilyesmit, annak ellenére, hogy szobatársak és legjobb barátnők voltunk.

Agnes szülei nem egészen negyvennyolc órával azután érkeztek, hogy Agnes kórházba került. Ott ültem mellette,

amikor megérkeztek. Utána az orvosok már nem engedtek vissza a kórterembe, mivel nem voltam *családtag*. Akkor ezt azzal magyaráztam magamnak, hogy mivel megérkezett az igazi családja, az orvosok feltehetően nem érezték úgy, hogy továbbra is rugalmasan kellene kezelniük az előírásokat, hogy Agnes ne legyen egyedül. Igaz, kómában volt, tehát senki sem tudta, vajon felfogta-e, hogy nincs egyedül. Agnest még akkor is az intenzíven tartották, amikor a szülei megérkeztek, és ott egyszerre csak két látogató tartózkodhatott, és a szülei szinte sohasem hagyták magára.

Miután Agnes kórházba került, néhány éjszakát egyedül töltöttem a diákszállón, ahol majdnem két hónapja, a nyári program kezdete óta együtt éltünk. Minden nap taxival ingáztam a kórház és a szállás között. (Arra is gondoltam, hogy kiveszek egy hotelszobát valahol a kórház közelében, talán ugyanott, ahol Agnes szülei is megszálltak, de aztán elvetettem az ötletet.) Az a lényeg, hogy többé már egyébként sem engedtek be Agneshez.

Még most is magam elé tudom idézni, hogyan nézett ki, amikor utoljára láttam, mielőtt a szülei megérkeztek. Egy csövet vezettek a torkába, amit sebtapasszal az ajkához erősítettek, hogy el ne mozduljon. A bal karjából infúzió tűje lógott, ebből is cső vezetett egy folyadékkal teli műanyag zacskóhoz (gyógyszer? folyadék? tápanyag?), ami az ágya fölötti kampóról lógott. Egyszer elmondta, hogy mennyire ki nem állhatja a tűket, fecskendőket. Legalább nem volt magánál, amikor megsúrták. Szőke haja csak pár árnyalattal volt sötétebb a hófehér ágyhuzatnál. Mire engem idehoztak, Agnes már kikerült az intenzívről, de még mindig kómában volt, a csövet sem húzták ki a torkából. Azt mondták, nem biztonságos az otthonához közelebb eső kórházba szállítani.

Amikor az orvosok megkérdezték, mi történt, elmondtam nekik.

Könnyű, mint a toll; merev, mint a deszka. Én még soha. Felelsz vagy mersz? Amikor megérkeztek, Agnes szülei is megkérdezték, hogy mi történt. Nekik is elmondtam. És persze, elmondtam a rendőröknek is, amikor kihallgattak.

Agnes anyja sosem hallott még a *Könnyű, mint a tollról*, tehát el kellett magyaráznom neki, hogyan működik a játék. Egy játékos lefekszik a földre, a többiek összegyűlnek körülötte, és becsúsztatják az ujjukat a fekvő alá. Aztán kántálni kezdik, hogy könnyű, mint a toll; merev, mint a deszka, amíg a lány (vagy fiú, a mi esetünkben éppen lány) középen lebegni nem kezd. Levítál. Mrs. Smith olyan rémülten nézett, hogy az ember azt gondolhatta volna, komolyan azt hiszi, valami sátánista rituáléről van szó, azért lehetséges a lebegés. Elmagyaráztam neki, hogy ezt nem igazán lehet két emberrel játszani. És természetesen senki sem *lebeg*. A társaság egyszerűen felemeli, majd leteszi az illetőt. Azt is elmondtam Mrs. Smithnek, hogy Agnesszel nem ez történt. Elmeséltem, hogy átváltottunk az *Én még sohára*, amiben megpróbáljuk a másikat mindenféle trükkkel rávenni, hogy eláruljon egy titkot, de aztán beleuntunk. Így aztán kikötöttünk a *felelsz vagy mersz*nél.

És arra az esetre, ha Mrs. Smith ennek sem ismerné a szabályait, ezt is elmagyaráztam. (A játékosok felváltva kérdezik egymástól, hogy *felelsz vagy mersz*. Ha a játékos a felelést választja, akkor őszintén meg kell válaszolnia bármilyen kérdést, amit feltesznek neki. Ha a játékos a *merészséget* választja, akkor teljesítenie kell a neki adott feladatot, bármi is legyen az.)

Másnap behoztak ide.

Nem tiltakoztam, nem rugdostam, nem üvöltöztem, nem hangoztattam az ártatlanságomat, mint ahogy azt a filmekben

csinálják. Nyugodtan, békésen jöttem, mivel tudtam, hogy ez az egész csak félreértés, és minden tisztázódni fog, miután Agnes szülei megnyugszanak. Valószínűleg még mindig túl sokkos állapotban voltak, túlságosan feldúltak voltak ahhoz, hogy tisztán lássanak. Végtére is a lányuk egy emelet magasságából zuhant ki az ablakon. Hamarosan rájönnek majd, hogy ha bármi rosszat is tettem volna, akkor aligha ücsörögnék Agnes ágyánál (pontosabban a várószobában, miután többé nem engedtek be hozzám), ahol könnyen rám találhatnak. Valakit hibáztatniuk kellett, és én voltam az egyedüli bűnbak. A lányuk a legjobb barátnőm volt. Az adott körülmények között az volt a legkevesebb, hogy elvállalom a kedvükért a bűnbak szerepét.

Ez a szoba nyolcszor hét lépéssel mérhető le, vagyis nagyjából nyolc lépés hosszában, hét lépés széltében. Böven volt időm, hogy megszámláljam. Talán inkább a napokat kellett volna számolnom, és nem a lépteimet, akkor legalább tudnám, mióta vagyok itt, de nagyon nehéz számon tartani az időt, amikor az egymást követő napok annyira egyformák. A szoba bútorzata mindössze egy keskeny ágy, ezen alszom, meg egy ugyanilyen ágy található a szemközti fal mellett. Az egyedüli fény, leszámítva a mennyezetbe épített neont, az ajtóval szemközti falba vágott, apró négyszög alakú ablakból jön. Az ablak nem egészen pontosan középen helyezkedik el, így kissé közelebb van az ágyamhoz. Éjszaka egy vékony fénycsík szivárog be az ajtó alatt, mivel a folyosón éjjel-nappal ég a lámpa. A mennyezeti világítás valami időkapcsolóval működhet. Nem tudom, pontosan hánykor kapcsol ki meg be, de a lényeg az, hogy kiderüljön, mikor kell felkelni és lefeküdni.

A fal nagyméretű téglából épült. Nincs csempeburkolat, nem borították kőlapokkal vagy érdes felszínű kővel, hanem

egyszerűen valamiféle mesterséges anyagból készült téglák ezek, dudorokkal meg egyenetlenségekkel, mintha valaki azt gondolta volna, hogy ez a fajta burkolat majd kevésbé intézményes hangulatot kelt, mintha ez segíthetne az ide bezárt embernek elfelejteni, hogy hol van.

Valaki – meglehet, ugyanaz az ember, aki a nagyméretű téglák mellett döntött – kitalálta, hogy jó ötlet lenne a falakat zöldre festeni. Talán azt képzelte, így természetesebbnek hat majd a helyiség. Egy falon azonban csak akkor hat természetesnek a zöld szín, ha moha vagy borostyán borítja, itt viszont egyik sem nő, és még ha lenne is itt moha meg borostyán, akkor az nem *ilyen* zöld lenne. Nem ez az iparilag előállított hányászöld, ami némileg az iskolám alagsorában a használaton kívüli tantermekre emlékeztet, ahol állítólag azbesztet találtak a falban. A rendes, használatban lévő termék viszont mind a felszín fölött vannak, nem az alagsorban. Azok azbesztmentesek, a falakat sárgára, kékre meg lilára festették, mert valakinek az anyukája azt olvasta valahol, hogy a lila jól tesz az agynak.

Itt köd van, de sosem esik. Lábujjhegyre állva nézek kifelé az ablakon, és arra várok, hogy az innen látható néhány növény meg fa mikor szárad el, és hal meg.

2. fejezet

*K*inőttünk már ezekből a játékokból. Kinőttünk már ezekből a játékokból. Kinőttünk már ezekből a játékokból. Újra és újra hallom a szavakat, olyan, mint egy dallam, ami kitörölhetetlenül bevette magát a fejembe. Agnes hangján hallom, nem a sajátomon. Mintha itt lenne velem a szobában. Látom magam előtt, ahogy hosszú szőke haját hátraveti a válla fölé. A haja vékonyabb az enyémnél, de jobban kezelhető. Plusz az enyém barna. Sokkal átlagosabb, mint Agnes haja.

Legalábbis Jonah így láthatta.

Másrészt viszont Jonah egyszer azt mondta, hogy a barna hajam a zöld szememmel együtt feltűnően csinos összehatást kelt. Nem úgy mondta, mintha ez valami különösen jó dolog lenne. Inkább csak megjegyezte, mint egy észrevételt.

Kinőttünk már ezekből a játékokból.

Az ember sosem nőhet ki a játékból. Legfeljebb a játék változik meg. Az ember azt hinné, hogy valaki, akinek olyan felnőtt neve van, mint Agnesnek, az ezt jól tudja.

– Ugyan már, Agnes! Jó poén lesz!

– Nem hiszem, hogy mindketten ugyanazt tartanánk jó poénnak – mondta Agnes, de mosolygott, tehát valamennyire biztosan szórakozott ő is.

Könnyű, mint a toll; merev, mint a deszka. Könnyű, mint a toll; merev, mint a deszka. Könnyű, mint a toll...

Ahogy fennhangon kimondom a szavakat, a csúf téglafal visszaveri őket, mint egy adóvevő, és egyúttal megjelenik dr. Topán is. Nem ez az igazi neve. Az igazi neve Priya Charan (természetesen bemutatkozott, amikor először találkoztunk), de elneveztem Topánnak, mert lapos balett-topánt hord, és minden egyes lépte jellegzetes, halk tip-top, tip-top hangot ad a linóleumon. És nem ám az igazi balerinatopánra gondolok, mondjuk a J. Crew márkára, vagy mint amit Audrey Hepburn hordott, és tett híressé. Még csak nem is csinos balett-cipőkre, amiket a profi táncosok hordanak. Sokkal inkább hasonlít azokra az egyszerű, sima topáncipőkre, amiket az első balett-leckére vesznek a szülők a gyerekeknek.

Ennek a cipőnek nincs se kemény talpa, se fűzője. Nincs egyetlen éles vagy súlyos része sem. Nem lehet fegyverként használni. Dr. Topán azért hordja, mert biztonságban érzi magát benne az olyan lányok között, mint én is vagyok. Ami – meg kell mondjam – teljesen abszurd. Nem azért, mert én nem próbálkoznék semmivel (nem ígérhetek semmit, mert ki tudja, mit vált ki az emberből, ha fogva tartják egy szobában?), hanem azért, mert dr. Topánnál mindig van egy csíptető író-mappa, amihez hozzá van erősítve a dossziém meg egy toll, ugyanúgy, mint annál a férfinál volt, aki a nevemet kérdezte az érkezésemkor. Meglehet, hogy ugyanaz a mappa. Amikor először jött be hozzám, megkértem, hogy hadd nézhessem meg a dossziémat. Erre ő maga elé tartotta táblát, tehát csak az első oldalt láthattam.

Namármost, *azok* a dolgok – a csíptető tábla, a toll, még akár a súlyos mappa is – mind hasznosak lehetnek, ha az ember ilyesmiben töri a fejét.

Ezért nem jön dr. Topán sohasem egyedül!

– Ez meg ki? – kérdeztem az első napon. De az is lehet, hogy az ötödik volt. Vagy a tizedik. Ahogy már említettem, akkor még nem tartottam számon az időt. Akárhogy is, ez volt az első alkalom, hogy dr. Topán megjelent, ezért szerintem az elején lehetett.

– A kollégám, Stephen – válaszolta a doktornő az ajtóban álló óriásra mutatva, aki úgy állt ott keresztbefont karral, hogy otthon a legmenőbb lokálba is beillett volna kidobófiúnak. Valahányszor dr. Topán hozzám jön, az ajtó nyitva marad. Stephen azonban olyan hatalmas, hogy elállja a folyosóról esetleg beáradó fényt, egyben semmi esélye sincs, hogy megpillanthassam a társaimat (ápoltakat? rabokat?), akik esetleg a folyosón járnak. És nekik sincs semmi esélyük, hogy engem meglássanak.

– Mit keres itt?

– Megfigyel – feleli dr. Topán. – Diák.

Sóhajtottam. Nem mintha azt vártam volna, hogy a világ legjobb orvosaival fogok találkozni egy ilyen helyen, mint ez, de meglepett, hogy ennyire hozzá nem értő személyre, mint ez a Topán, bízta az esetemet. Már az is elég baj, hogy egész nap be vagyok zárva, ami határozottan nem tenne jót a józan eszemnek, ha történetesen mentális problémáim lennének. És annyit még én is tudok, hogy a magafajta orvosoknak elvileg meg kéne nyerniük a páciens bizalmát. Ezt elég nehéz úgy elérni, ha már az első kérdésekre is szemenszedett hazugsággal válaszol.

Az persze, igaz volt, hogy Stephen megfigyelt, az azonban hazugság, hogy azért jött a doktornővel, hogy bármit is tanuljon. Azért jött, hogy rajtam tartsa a szemét. Azért, hogy dr. Topán ne legyen egyedül velem.

Mert engem itt ön- és közveszélyesnek könyveltek el.

Ez a kifejezés is rendszeresen felötlik az elmémben. De ez legalább nem Agnes hangján. Agnes nem mondhatta volna, mert soha senki nem mondta ezt rólam, mielőtt idekerültem. És mire idekerültem, Agnesnek már letolták a csövet a torkán, úgyhogy amúgy sem tudott volna semmit sem mondani.

Ezt a bizonyos kifejezést senki hangján sem hallom, mert valójában sosem hallottam. A dossziém első oldalán láttam, amikor dr. Topán elém tartotta.

Az oldal legtetején állt a nevem: *Hannah Gold*.

Alatta a születési dátumom volt és a New York-i lakcímem, meg a betegségeim (torokfájás tizenegy éves, mandulagyulladás tizenhárom éves korban).

Alatta pedig két pontba szedve:

- Megfigyelés alatt tartani.
- A páciens ön- és közveszélyes lehet.

– Tehát ezért vagyok ebbe a szobába zárva? – kérdeztem.

– Mert maga azt gondolja, hogy veszélyes vagyok?

– A saját biztonságod érdekében vagy ebben a szobában.

Topán tompa, monoton hangjától azonnal torkig voltam.

– Meg a többiek biztonsága érdekében – tettem hozzá.

Topán erre nem reagált.

A páciens ön- és közveszélyes lehet.

Mindig utáltam a válaszokban a feltételes módot: *lehet, lehet, hogy nem*. Milyen fölösleges, teljesen szükségtelen kifejezés. A *lehetben* eleve benne van az, hogy *lehet, hogy nem*. Semmi ok arra, hogy egyszerre használjuk mindkettőt. Ha azt mondják, hogy veszélyes *lehetek* magamra vagy másokra, abban az is benne van, hogy *nem feltétlenül* jelentek veszélyt.

Sóhajtok és a merőleges vonalak mentén róni kezdem a szobát. Csak azért, mert be vagyok ide zárva, még nem kell felhagynom a testedzéssel. Nem fogok meghízni. Az izmaim nem fognak elsorvadni. Nem hagyom, hogy lenyugtatózzanak meg telepumpáljanak étellel, mint a folyosón lakó evészavaros lányokat. Vagy legalábbis azokat a lányokat, akikről úgy képezelem, hogy szintén itt laknak a folyosón. Valójában nem látam még más betegeket, de néha hallom, amint ajtók nyílnak, csukódnak és a tompa női hangok erősödnek, majd elhalkulnak, hallom, ahogy elhaladnak az ajtóm előtt. Nem is egyszer vettem észre, ahogy egy-egy lány kiabált, de a falak túl vastagok ahhoz, hogy megértsem, miért hangoskodtak. Talán nem akarták bevenni a gyógyszerüket. Vagy talán a bezárt ajtóra panaszkodtak. (Feltételezem, minden ajtón ugyanolyan zár van, mint az enyémen.) Az is lehet, amiatt tiltakoztak, hogy egyáltalán itt kell lenniük. Nem csendben és békésen jöttek, mint én. Természetesen a többi beteg azért van itt, mert valami gond van velük. Én viszont csak azért vagyok itt, mert valami félreértés történt, nekem nincs okom a pánikra.

Mindenesetre a hangokból ítélve egyértelmű, hogy néhány páciens (a hangokból ítélve mind lány) nincs a szobájába zárva, mint én. A két ágy közé állok, és elvégzek néhány napüdvözetet. Kiskoromban anya magával vitt a jógaóráira, ahová rendszeresen járt, hogy lapos maradjon a hasa.

Az is lehet, hogy a bezártság jól tesz a bőrömnek. Lehet, amikor mindezen túl leszek, valami természetfelettien hamvas bőrre teszek szert, mint azok a túsok, akiket fél életükön át földalatti bunkerben tartottak, és szabadulásukkor előjönnek a soha nap nem égette bőrükkel. Meglehet, tökéletes bőröm a túlélés jele lesz, a szolidaritás jele az összes túsul ejtett lány-

nyal, mint valami egyenruha: mindannyiunkat akaratunk ellenére tartottak bezárva.

Nem mintha hosszásra tervezném az itt-tartózkodást. Ahogyan már mondtam, ez mind félreértés.

Nyolc lépés. Hátraarc. Hét lépés. Hátraarc. Inkább szeretnék a falak mellett haladni körbe-körbe, de az ágyak útban vannak.

Dr. Topán sosem használja a másik ágyat. Nem úgy értem, hogy *alvásra*, hanem hogy amikor beszélgetni jön, hoz egy összecukható műanyag széket, erre ül háttal az üres ágynak, én meg ülök azon, amin alszom. Topán talán azért nem ül az ágyra, mert nem akarja, hogy az alkalmaink túl közvetlennek tűnjenek. Végül is nem két jó barátról van szó, akik elmesélik egymásnak, mi történt velük legutóbbi találkozásuk óta. És kolis szobatársak sem vagyunk. A doktornő nem az én új Agnesem.

Agnes sosem tudta meg, hogy összejöttem Jonah-val. A bibliai név ne tévesszen meg senkit! Sőt, *két* bibliai név is van itt: Hannah és Jonah. És bizony, csináltunk néhány nagyon nem biblikus dolgot. Vagy ha jobban belegondolunk, inkább nagyon is biblikus dolgok voltak azok.

Kinézek az ablakon. A hajnal és az este itt egészen egyforma. Letelepszik a köd. Ameddig ellátok, mindenütt vörösfenyők állnak, és ahogy a köd sűrűbbé válik, a nedvesség lecsapódik a tűleveleken, aztán lecsepeg a tetőre. Úgy kopog, mintha eső lenne, de nem az.

Nem igaz, hogy csak néhány növényt látok innen. Tulajdonképpen egy erdő közepén vagyunk.

Az előbb hazudtam.

3. fejezet

Arról a napról, amikor behoztak ide, a következő emlékeim vannak (azóta nem hagytam el a szobát, úgyhogy csak azt tudom, amit akkor láttam).

Az épület kétemeletes, én a másodikon vagyok. Nincs lift, vagy ha van is, engem nem azzal hoztak ide. Felkapaszkodtam a lépcsőn a Csíptetőtáblás Férfi nyomában. A lépcsőház fala ugyanolyan hányászöld színű, mint a szobámban.

Amikor az első emeleti lépcsőfordulóra értünk, kiabálást hallottam. Szinte ugyanaz a zaj volt, mint amit egy csapat rendetlenkedő gyerekekkel teli tanterem előtt elhaladva hall az ember, vagy mint amit a menzán lógó kamaszoktól hallunk. (Feltételezem, itt is van valahol egy közös ebédlő-féle.)

Földszint: érkezés, bejelentkezés, sürgősségi ügyek és ellátás, irodák.

Első emelet: ebédlő, tantermek (vagy valami hasonló).

Második emelet: hosszú folyosó, bezárt ajtók sora, mögöttük, úgy sejtem, a kezelték szobái vannak. Kíváncsi vagyok, vajon van-e különbség a szobák között? Mondjuk attól függően, hogy ki, miért van bezárva.

Lehet, hogy van alagsor is, de nem hiszem, hogy Kaliforniában ilyesmi tartozna az épületekhez a földrengések miatt. Rá-

adásul az intézetet hegyoldalra építették, tehát az alagsorhoz bele kellett volna vájni a hegybe. Az elég sok nyűgnek tűnik egy ilyen helyért, mint ez.

Annyit látok, hogy ez nem az a fajta épület, ami előbb valami más lett volna. Mint mondjuk, amikor egy kórházból bennlakásos iskolát, aztán az iskolából börtönt, a börtönből luxuslakásokat alakítanak ki, mert jó a *szerkezete*. Hát ez a hely nem ilyen! Az épületet arra a célra tervezték, ami. Mi másra lehetne használni egy hosszú, kétemeletes, téglalap alakú kő-épületet a hegyoldalban?

Az én ablakom az erdőre nyílik, de majdnem biztos vagyok benne, hogy a másik oldal a Csendes-óceánra néz. Nem száz százalék, de néha mintha sós víz illatát érezném.

Jó lenne tudni, kinek az ötlete volt, hogy ide építsék. Lehet, hogy az épület ronda, de maga a környék jobban illene valami drága nyaralóhelyhez, ahol a nagyvárosi, vagyonos népek több ezer dollárt fizetnek, hogy ellazuljanak és kikapcsolódjanak, közben látszólag fogalmuk sincs, hogy a világon emberek milliói ingyen is tudnak pihenni és kikapcsolódni.

Visszont az is lehet, a szép környezetre hivatkozva könnyebb meggyőzni az olyan szülőket, mint amilyenek az anyék is, hogy hozzájáruljanak a gyerekeik ide küldéséhez. Elképzelem, amint az anyák azt mondják a lányaiknak: *Remek az a hely a Santa Cruz-hegységben. Úgy fogod érezni magad, mintha nyaralnál.*

Na, jó!

Ha az embernek nem engedik meg, hogy elhagyja a szobáját, akkor különféle engedményeket kell tenni.

1. Engedmény: ágytál.

Lehetőségem van rá, hogy napjában néhányszor kimenjek a folyosó végi mosdóba, de *minden eshetőségre* felkészülve van egy ágytál is a szobámban. Az az igazság, szívesebben használok ezt, mert akkor legalább én döntöm el, mikor végzem a szükségemet. Tudom, az ágytál elvileg megalázó, de ezzel nem értek egyet. Van abban valami különleges luxus, hogy az embernek nem kell felkelnie a pisiléshez. Meg abban is, hogy valaki másnak kell eltakarítani a végterméket. Még a vécét sem kell lehúznom.

2. Engedmény: étel.

Az ételt naponta háromszor, tálcán hozzák be. Gondolom, ugyanazt az ételt kapom, amit a többiek, akármit is szervíroznak az ebédlőben a nem ön- és közveszélyes lányoknak. Azt hiszem, nyugodtan feltételezhetem, itt senki sem maga dönti el, hogy mikor akar enni. Az étkezési időket biztosan szigorúan betartják, függetlenül attól, hogy az ebédlőben vagy a szobájában eszik valaki.

Ma reggel mézes-mogyorós Cheerioست hoztak, vagyis inkább valami, az eredetihez hasonló, márka nélküli változatot. Akartam szólni, hogy utálok a mézet, de arról szó sincs, hogy valami menüből válogathatnék. Jonah a nyáron szinte minden reggel Cheerioست reggelizett, bár gyanítottuk, hogy a menza a márkátlan, nagybani változatot szolgálta fel, és ezt Jonah nevetségesen felháborítónak tartotta, tudván, hogy a szüleink mennyit fizetnek a nyári programért. Talán ugyanaz a cég szállítja az ennivalót ide is, meg a koliba is, ahol azelőtt laktam, hogy idehoztak volna.

Ám attól, hogy ugyanazt a gabonapelyhet eszem itt is, mint odakinn, a hely semmivel sem tűnik normalisabbnak.

Akárhol is legyen, Jonah valószínűleg most is rendszeresen Cheerioست reggelizik.

3. Engedmény: Ruházat és tisztálkodás.

A szobában nincs szekrény. A két ágyon kívül nincs itt semmi más bútor. Minden másnap hoznak tiszta ruhát. A ruhák papírvékonyak, a nadrág egy rövid zsinórral van megkötve, és dupla csomóval rögzítem a csípőm fölött. Gondolom, úgy tervezték, hogy ne lehessen fegyverként használni. A nadrágszínór olyan rövid, hogy nem éri körbe az ember nyakát, nehogy felkösse magát valaki. Azt hiszem, ha valaki nagyon akarná, akkor a nadrágszárat jó szorosan a nyaka köré tekerhetné. Viszont akkor deréktól lefelé meztelen lesz, amikor rátalálnak, és az talán még annál is rosszabb, mint élve kibírni egy ilyen helyen.

Egyébként meg a nadrág olyan vékony, hogy valószínűleg apró darabokra szakadna, mielőtt bármiféle kárt is tenne az emberben.

Naponta egyszer (vagy valahogy úgy) egy gondozó (nő) behoz egy vödör vizet meg egy mosdókesztyűt, én pedig egyfajta cicamosdást végzek. A gondozónő nem fordítja el a tekintetét. Elképzelhető, hogy a többiek ruhában mosakodnak, de én csupaszra vetkőzöm, és jól megmosom magam, már csak azért is, hogy megmutassam, nem szégyellem magam.

Dr. Topán azt mondja, valószínűleg hamarosan zuhanyozhatok is. De soha nem indokolja meg, miért késünk ezzel, én pedig nem firtatom. Túlságosan is nyilvánvalóan várja, hogy

faggassam, de elég könnyű kitalálni, hogy a zuhanyozásnak is az ön- és közveszélyességhez lehet köze.

Természetesen vannak más engedmények is. De hívjuk csak a felsoroltakat a nagy hármasnak.

4. fejezet

És akkor most néhány szó rólam.

Tizenhét évvel és körülbelül egy hónappal ezelőtt (ahogy korábban már említettem, nem tudom pontosan, milyen nap van) születtem New Yorkban, rajongva szerető szüleim, Byron és Margaret Gold gyermekeként. Egyke vagyok, és a szüleim minden helyre elvittek magukkal, ahová más szülők nem viszik a gyerekeiket, hanem inkább bébiszittert fogadnak mellé, hogy otthon hagyhassák: színházba, előkelő éttermekbe, luxusnyaralásokra. A szállodában mindig saját szobát kaptam, bármilyen kicsi is voltam.

Kaliforniába júniusban érkeztem, a nyári egyetemi tanfolyamra. Ez nem afféle felkészítő nyári tábor volt azoknak, akik anélkül nem mennének át a pótvizsgán. Sokkal inkább azoknak a diákoknak találták ki, akik olyan eszesek és szorgalmasak, hogy maguktól választják a nyári szünet eltöltésének ezt a módját: bejelentkeznek az ország egyik legrangosabb egyetemének bentlakásos nyári középiskolás képzési programjára, pusztán azért, hogy ősszel előnnyel induljanak. Ha befejezhettem volna ezt a nyári kurzust, akkor kilenc kreditet szedtem volna össze, ami már beszámított volna az egyetemi tanulmányaimba. És még el sem kezdtem az utolsó évet a középiskolában!

Miután behoztak, a szüleim eljöttek meglátogatni. Még csak hat hetet töltöttem Kaliforniában, de annyi minden történt, hogy olyan hosszúnak tűnt, mintha hat hónap lett volna. Anyám tökéletesen lesült, mivel a hétvégéit a New York állambeli Southamptonban töltötte. A haját nemrég melírozhatta, a szőkített tincsek még mindig élénken, aranylóan ragyogtak, nem azzal a bronzos színnel, amilyenné néhány hét múlva halványulnak a természetes barna hajban.

Megölelt, és én beszívtam a samponja és a parfümje illatát.

– Átmenetileg vagy itt – mondta. – Csak addig, amíg minden... letisztul.

Még talán sírt is volna, ha nem éppen pár nappal korábban kapta volna meg a szokásos éves Restylane-dózisát a könnyzacskójába. (Észrevettem az árulkodó kis sötét foltokat a szeme alatt, ezekből lehetett tudni, hogy nemrég plasztikai sebésznél járt.) Anya az injekció után napokig nem mert sírni, nevetni, az oldalán aludni, vagy bármi olyat tenni, ami befolyásolná, hogy a töltőanyag milyen végleges formát vesz fel.

A szüleim ügyvédje eleinte megpróbálta megakadályozni, hogy idekerüljek, de végül feladta, mondván, egyelőre nincs más választásunk, ki kell várnunk, hogy *hogyan alakulnak a dolgok*. A pasas az a fajta ügyvéd, aki rendszerint végrendeletekkel meg örökségekkel foglalkozik – családjoggal, meg ilyenekkel –, de a szüleim régi jó ügyfelek, és a fickónak New York és Kalifornia államra egyaránt van működési engedélye.

Nyugodtan bólintottam. Sosem hisztiztem, nem borultam ki, még kiskoromban sem – erre mindhárman büszkék voltunk –, és most sem akartam megtörni a jó hagyományt. Amúgy is, ahogy anya mondta, átmeneti állapotról van szó. (*Hagyjuk a dolgokat maguktól alakulni. Addig, amíg minden*

elsimul.) Ráadásul tudtam, hogy a szüleim utazni készültek, mielőtt mindez megtörtént. Augusztus utolsó két hetét Európában akarták tölteni, annak ellenére, hogy anya mindig mondta, ez a legrosszabb időszak a kontinensen való utazásra.

Anyám az a fajta nő, aki ilyen kifejezéseket használ: *a kontinensen*. Apa az orrát ráncolta, mintha megérezte volna – pedig az ágytálat betoltam az ágy alá –, hogy itt, a szobában, ami nagyjából akkora, mint anyám ruhás gardróbja Manhattanben, végzem minden dolgomat. (Ott is megszámoltam a lépéseimet: hosszában kilenc, keresztben hat.)

– Jól vagyok, apa – mondtam, és hagytam, hogy az alsó ajkam kissé megremegjen. Csakhogy megmutassam, bármennyire is igyekszem erős maradni, bármi is történt, aminek következtében idehoztak, én mindig az ő pici lánya maradok. Megtapogattam a csuklómon a műanyag karkötőt, amit az érkezésemkor kaptam. Rajta volt a nevem és az azonosító számok sora, az a fajta pánt volt, amit kórházi betegeknek adnak.

Apa megölelt, és magához szorított. Tudtam, hogy büszke rám azért, hogy milyen bátor vagyok, hogy ezt az egészet milyen felnőtt módon kezelem. (A szüleim mindig dicsérték, hogy mennyire felnőtt módra viselkedem. Kis családuk egyik saját vicce szerint én már valóságos kis felnőttként születtem. Anya hangja büszkeséggel telten: *Hannah már csecsemőként is valóságos kis felnőtt volt!*)

– Örülök neki, hogy kicsit többet látsz a nyugati partvidékből – válaszolta végül apa. Talán arra gondolt, ez olyan a hely, ahonnan majd tanulmányi kirándulásokra visznek minket. Meglehet, azt hitte, hogy már meg is jártuk Monterey lagúnáit, és megcsodáltuk az ottani flórát és faunát.

Nem ábrándítottam ki. Tudtam, hogy mennyire tetszett neki ez a gondolat. Az érett viselkedés része, hogy hagyjuk meg a hitében, ha ez vigaszt jelent neki.

Kalifornia volt az oka, hogy egyáltalán a nyári iskolába akart küldeni. New Yorkon kívül még nem laktam sehol más-
hol, azonban közeledett az egyetemi jelentkezések ideje, így
után a jó öreg Byron úgy vélte, itt az ideje, hogy kipróbáljam,
milyen egy darabig nem Upper East Side-on élni. (Igaz, ál-
lította, hogy ő is, anya is borzasztóan hiányolnak majd.) Kí-
váncsi vagyok, vajon most már nem bánja-e, hogy nem tar-
tott inkább otthon. Ha nem tartotta volna annyira fontosnak
a látóköröm kitágítását. (Ezt a kifejezést éveken át csak az ő
hangján hallottam.)

Mielőtt elmentek, pusztit nyomott a fejem búbjára, annak
ellenére, hogy amióta betöltöttem a tizenötöt, alig öt centivel
magasabb nálam. Anya meg sem pusztalt. Az én százhetvenhá-
rom centimmal szinte óriásként tornyosulok anyám százöt-
venkét centije fölé. Mindig nagyon csodálta, hogy milyen ma-
gas vagyok, és azon töprengett honnan örökölhettem, mintha
nem tudta volna elhinni, hogy egy ennyire magas valaki valaha
is elfért benne. Egyszer egy barátnőjével hármasan ebédelni
mentünk, és anya azt mondta, hogy egészen biztosan tévedés-
ből elcseréltek a kórházban, mert képtelenség, hogy akinek
ő életet adott, ekkorára nőjön. Rámutattam, hogy mindket-
tőnknek ugyanolyan zöld szemünk van, és egyértelműen örö-
költtem a férje haját és szemöldökét.

– De mitől vagy ilyen magas? – vágott vissza rögtön mo-
solyogva, és én semmi épkézláb választ nem tudtam kiagyalni.

– Ti ketten olyan szerencsések vagytok – mondta anya ba-
rátnője. – Inkább olyanok vagytok, mint két jó barátnő, nem
mint anya és lánya.

Anya ragyogott.

Mielőtt magamra hagytak volna a szobában, még azt mondtam:

– Jól érzem magam Kaliforniában, apa.

Apa rám mosolygott, és én visszamosolyogtam. És teljesen mindegy, hogy ez igaz volt-e vagy sem, mivel be voltam zárva. Ez a szoba bárhol is lehetne, az egyedüli különbség az ablakon át látható táj lenne.

Egyébként, ha valaki kíváncsi lenne rá: nem nagyon vagyok odáig Kaliforniáért. Sőt, azt gondolom, hogy az egész állam elég furcsa. De nem úgy furcsa, ahogy sok New York-i gondolja: túl laza, kulturálisan túl sekélyes, túl sokat kell vezetni, túl sok a kocsi, túl nagyok a távolságok. Éjszaka túl sötét. Túl hatalmas az égbolt fölötte. (*Én* nem így gondolom, de hallottam más New York-iakat erre hivatkozni.)

Nekem az a legfurcsább benne, amellet, hogy az óceán a másik oldalon van, hogy észak délnek érződik, dél meg északnak, és kelet meg nyugat sincs valahogy rendjén. Az egyetemi kampusz, ahogyan errefelé mondják, a „félszigeten” van, ami (amennyire meg tudom állapítani) valahol a Szilikon-völgy környékét jelenti. Az ember elmegy a város – nem a városra (Manhattanre) gondolok, hanem San Franciscóra – északi részébe, és a hőmérséklet meredeken lezuhan. De valamivel *tovább haladva északra*, fenn a Napa-völgyben (ahol a szüleimmal nyaraltam évekkal ezelőtt), a hőmérséklet tíz, húsz, vagy akár harminc fokkal is megemelkedhet.

Itt pedig – a hegyek között, de a víz mentén, a nagyra nőtt fákkal övezve, az előhegyek és a völgyek között – a hőmérséklet alacsonyabb, mint a kampuszon volt, annak ellenére, hogy kilométerekkel *délebbre* vagyunk. Mindennek a tetejébe súlyos aszály van, de a köd olyan sűrű, hogy minden reggel le-

csapódik, és a tetőről csöpög, és reggelente zúzmarás az ablak,
pedig augusztus van.

Mintha Kaliforniának nem kellene követnie a természet
rendjét.

5. fejezet

Az ágyon fekve csak egy kis szeletét látom az égboltnak, ezért inkább a mennyezet felé fordítom a tekintetemet. Az a fajta rücskös vakolat, ami tele van horpadásokkal meg egyenetlenségekkel, mintha a gravitáció cseppenként húzta volna lefelé a gipszvakolatot, mielőtt megköthetett volna. De – a fallal ellentétben – a plafon legalább fehér. Ha elég erősen koncentrálok rá, akkor nem veszem észre, ahogy a matrac rugója beleváj a hátamba. Egy idő után abbahagyom a mennyezet bámulását, és átváltok a falakra, és minden mesterséges repedést meg csomót alaposan megvizsgálók.

Aztán újra felnézek. Most a lámpát vizsgálom meg: két hosszú, vékony fénycső húzódik végig egy műanyag búra alatt. Mi történik, ha az izzók kiégnek, amíg itt vagyok? Beküldenének valakit egy létrával meg az új égőkkel? Lehet, hogy nem bíznak bennem annyira, hogy egyedül hagyjanak egy karbantartóval. Túl sok dolgot lehetne fegyvernek használni. Az égők üvegét, a csavarhúzó, amivel a búrát leszedik, a létra csuklópántjait, a létráról nem beszélve. Ki kellene vinniük innen, amíg kicserélik az izzót, ha máshová nem is, de legalább a folyosóra.

Lépések zaja. A nyíló ajtó hangja. Nem kell levennem a tekintetemet a mennyezetről, hogy tudjam, dr. Topán jön *tip-*

top, tip-top, a topánjában. Meg Stephen, a műtőruha alól kikandikáló, súlyos fekete bakancsában, ami túl meleg szerintem az időjáráshoz képest (nem mintha jártam volna a szabadban mostanság). Már megszoktam a lépéseik ritmusát. Minden reggel ellenőriznek, és délután visszatérnek, azért, hogy megtartsuk a „foglalkozásunkat”, ahogy Topán mondja.

De ma egy harmadik ember lépését is hallom. *Csitt-csatt, csitt-csatt*. Valaki mezítláb jön.

Elfordítom a fejem, de a hátam továbbra is a matracon marad. Ezen is műanyag borítás van, mint a koliban. Igaz, ez vékonyabb, mint a kolis matrac volt.

Egy lány áll dr. Topán meg Stephen mögött. A cipőjét elvették – biztos fűzős volt –, de a ruháját meghagyták. Egyelőre. Tehát még mindig a kinti ruháját hordja, enyhén bőszárú farmert meg egy mélyen kivágott nyakú fehér pólót. Halványbarna lábujjait begömbíti a linóleumpadlón. Hosszú, fekete haja függőnyként borul az arca elé, de sikerül meglátnom a majdnem fekete szemét, és azt is, hogy az arcát hegekhez hasonló szeplők tarkítják itt-ott.

A lány egy kis csomagot szorít a melléhez. Egy másodpercbe telik mire rájövök, hogy ugyanolyan papírruha, mint amelyet én is hordok. Dr. Topán és Stephen is arra várnak, hogy átöltözzön. Remeg, mintha a hideg rázná, de aztán észreveszem, hogy az ajka fölött a bőre izzadságtól nedves.

– Nálatok aztán nem prioritás az emberi méltóság, mi? – Mormolom az orrom alatt.

– Mi mondtál? – kérdezi dr. Topán.

– Semmit – válaszolom. A lány azonban megérthette, mert átmegy a másik ágyhoz és nekem háttal helyezkedik el. Úgy látszik, rájött, hogy dr. Topán és Stephen profilból még mindig látják, ezért kicsit elfordul, és így mindannyian inkább

egy merőleges szögéből látjuk. Először leveszi a pólóját, aztán felveszi a papírszerűt felsőt az ágyról. Stephen épp akkor köszörüli meg a torkát, amikor felhúzni készül.

A lány lassan hátranyúl és kikapcsolja fekete pamutmelltartóját. Innen is látom, hogy a fémszálbetétes melltartók viselésére vonatkozó tilalom ennek a lánynak nagyobb problémát fog jelenteni, mint nekem. Sportos, izmos alkat, de a gömbölyű részei – a melle, hasa, fenéke – puhábbak az enyémenél.

Tekintetemet újra a mennyezet felé fordítom. Agnes is szégyenlős volt, amikor először öltözött át előttem. Később sokat nevettünk ezen, miután tisztáztuk, hogy a szobatárs előtti szégyenlősködés több gonddal jár, mint amennyit megér.

– Szörnyen csöndes vagy ma – mondja dr. Topán.

– Nem nagyon szeretem a változásokat – válaszolom. Erre csak vállat von, mintha azt mondaná: *Ne mondd, hogy azt hitted, ez a szoba örökké csak a tiéd lesz! Mit gondolsz, miért van itt a másik ágy?*

Megrázom a fejem. Én ugyan nem maradok itt örökké.

Nem lehetek annyira ön- és közveszélyes, ha szobatársat kapok. Hacsak nem ő is része a terápiámnak. Vagy a büntetésnek. Bármi legyen is az igazi oka, amiért itt vagyok.

– Majd később megint benézek – ígéri dr. Topán, mintha azt hinné, hogy hiányzik nekem, amikor nincs itt. Mint ahogy egy szülő is ígéretet ezt-azt a kisgyerekeknek lámpaoltáskor. Az ajtó automatikusan zárul, mágneses kattanással csukódik be mögöttük, amit már szinte teljesen megszoktam. Nem hagyták itt Stephent az ajtóban arra az eshetőségre, ha valamivel próbálkoznék. Talán azt hiszik, hogy most már nem vagyok veszélyes. Vagy lehet, hogy ez a lány nem olyan értékes nekik, mint dr. Topán.

Az is lehet, hogy csak azt akarják tudni, jobban kijövk-e vele, mint Agnessel.

Mi több, elképzelhető, hogy ez a lány valamiféle teszt. Talán nem is páciens. Meglehet, hogy bentlakó orvos, valami rezidens. És az álcában végzett megfigyelés lehet az egyik feladata. Még az is elfordulhat, hogy titokban figyelnek minket, hogy lássák, miként reagálok.

Felülök, és körbenézek a szobában. Az ittlétem alatt már többször is ellenőriztem, hogy van-e idebenn megfigyelő készülék: kamera, mikrofon, valami hangrögzítő kütyü az ágy alatt, mint a „poloskák” a kémfilmekben. Bőségesen volt időm többször is átfésülni mindent, de sosem találtam semmit. Az ember azt hinné, hogy egy ilyen hely, mint ez, mindenütt tele lesz kamerákkal, hogy állandóan szemmel tarthassanak minket, viszont az is lehet, nem akarják megkockáztatni, hogy illetéktelenek kezébe kerüljenek a felvételek, és kiderüljön, mi folyik a falak között.

Másképp figyelnek minket: naponta többször betoppan valaki a személyzetből, egy ügyeletes gondozó/ápoló/nővér, hogy „ellenőrizze a szobát”. (Ez az első szavuk, amint belépnek, ezt mondják elviselhetetlenül magas, éles, éneklő fejhangon: *Szobaellenőrzés.*) A lány óvatosan leül az ágyra, a háta egyenes, mintha karót nyelt volna, a tartása tökéletes. Az ajtóból nézve az ő ágya a jobb oldalon áll, az ajtó előtt. Az, amelyiken én alszom (nem vagyok hajlandó az *én ágyamnak* tekinteni) balra esik. De ha az ablak alatt állva néznénk, az övé lenne balra, az enyém meg jobbra.

Megpróbálom másképp mondani: ha jól gondolom, hogy az épülethez képest hol helyezkedik el az óceán, akkor a lány ágya a déli oldalon áll. Az sosem változik, mindegy honnan nézzük.

– Hannah vagyok – szánom meg végül. Lendíték egyet a lábamon, és kiülök az ágy szélére. Kihúszom magam, a vállamat hátrafeszítem, így én is egyenes tartással ülök. Ha a lány valóban valami teszt, akkor olyan udvarias leszek, hogy ötöst kell adniuk rá. (Komolyan mondom, négyes fölénél rosszabb jegyet sosem kaptam életemben).

– Lucy.

A *Lucy* még a *Hannah*-nál is bájosabb név.

– És a vezetéknéved? – kérdezem.

– Quintana – válaszolja.

– Gold – mondom neki, bár nem kérdezte. – Isten hozott a szobámban – mondom, és most először az enyémnek hívom a szobát.

Aznap, amikor júniusban beköltöztünk a koliba, Agnes már ott volt, hamarabb érkezett, mint én. Az egyik íróasztal melletti széken ült, amikor megérkeztem.

Még most is fel tudom idézni a hangját, ahogy akkor hallottam, amikor először szólt hozzám: *Biztosan te vagy Hannah.*

Felállt, és üdvözlésre nyújtotta a kezét, én azonban egyből megöleltem. A haja tökéletesen egyenesen omlott le a hátán, és amikor átöleltem, ujjaim megérintették a puha tincseket. Az a fajta haj volt, amiért a városban az én iskolámba járó lányok ezreket fizetnek: hajfestésért, hajegyenesítő eljárásokért, hajvasalásért, speciális befésülésért. Később megtudtam, hogy Agnes Johnson's babasamponon kívül semmi mást nem használt, se balzsamot, se semmit. Még hajszárító se kellett neki. A haja magától volt ilyen tökéletes.

– Még nem választottam ágyat. – Agnes rámutatott a szoba két oldalán álló két keskeny ágyra. Mindkét ágy fölött hatalmas ablak nyílt, és a napfény olyan erővel árasztotta el a szobát, hogy Agnes nem kapcsolta fel a lámpát. A szobában nem

volt légkondicionáló berendezés, és az ablakokat szélesre tárta, így beáramlott kintről a kampusz zaja és mindenféle szag: az eljövendő csoporttársak kiabálása, eukaliptuszlevél és napolaj illata.

– *Úgy gondoltam, nem lenne tisztességes, hogy lestoppoljam az ágyat, csak mert az én szüleim előbb értek velem ide.*

– *Engem nem a szüleim hoztak. Taxival jöttem a reptérről.*

– *Egyedül repültél?*

Megrántottam a vállam, hogy ez nem nagy ügy, de láttam, Agnest nagyon lenyűgözte. Lehet, hogy még soha nem repült. (Később megtudtam, hogy igen, de csak kétszer.) Fehér póló volt rajta meg egy kék farmersort. Világos bőre volt, amit a legváratlanabb helyeken szeplők pettyeztek (de nem csak az arcán, mint Lucynek): néhány az arca egyik oldalán, pár a bal keze fején, mások a jobb füle mögött. Száját rózsaszín ajakfénnnyel vonta be. A korallszín jobban állt volna neki, de még rengeteg alkalmam lesz, hogy megtanítsam az ilyesmire.

– *Szerencséd van, mert hiszek az elsőbbség jogában. Te értél ide előbb, ezért te választasz először ágyat.*

– *De az nem tisztességes!* – Amikor Agnes valamin felhúzta magát, kék szeme olyan tágra nyílt, hogy inkább nézett ki hétévesnek, mint tizenhétnek.

– *Legalább dobjunk fel egy pénzt!*

Még mindig széles mosollyal megráztam a fejem. És rögtön tudtam, hogy azt akarom, Agnes legyen a legújabb legjobb barátnőm.

– *Te válassz!*

Agnes habozott, végül beleegyeztem, hogy dobjunk fel egy érmét. Nem tudom, valaha is megbánta-e, hogy akkor annyira figyelmes volt.

Lucy az ablak felé fordul, noha az szobának azon az oldalán, abból a szögből nézve még kevesebb a látnivaló. A lány jó pár centivel alacsonyabb nálam. Valószínűleg akkor sem látna ki a kis ablakon, ha lábujjhegyre állna. Az ágyakat a padlóhoz csavarozták, tehát oda sem tudja húzni az ablakhoz, hogy ráálljon, és úgy nézzen ki rajta a jobb kilátás reményében.

Egyszer láttam egy börtönben játszódó filmet. Valahányszor új rab érkezett, körbejárta az ebédlőben az asztalokat, és mindenkinek elmondta, hogy mit követett el, vagy miben találták vétkesnek, amiért börtönbe zárták. Arról is beszéltek, hogy milyen volt az életük odakinn. Ugyanúgy, ahogy az új szobatársak ismerkednek egymással. Pont úgy, ahogy Agnes meg én is ismerkedni kezdtünk, még nem is olyan régen.

Agnes ott ült a neki jutott ágyon (én nyertem meg a fej vagy írást), és elmondta, hogy egy Fargo nevű észak-dakotai kisvárosból származik.

– *Még sosem találkoztam egyetlen észak-dakotaival sem.*

– *Azt hittem, a New York-iaknak mindenhol vannak ismerőseik.*

Megráztam a fejem. Nekem majdnem minden ismerősöm tősgyökeres New York-i volt.

– *Miért hitted ezt?*

– *Hát, mert nem úgy van, hogy mindenki odamegy, aki el akar menekülni a szülőhelyéről?*

Mosolyogtam, és megvontam a vállam. Én személy szerint sosem úgy gondoltam New Yorkra mint valami menekülési célpontra – elvégre én odavalósi voltam –, de jónéhány embert ismertem, akik máshová valók voltak, és valóban egyfajta végcélnak tekintették a várost.

– *Milyen New York?* – kérdezte Agnes.

– *Majd meglátod, amikor meglátogatsz* – mondtam egyre szélesebb mosollyal.

– *Miből gondolod, hogy meg foglak látogatni?*

– *Hát nem érzed, hogy a legjobb barátnők leszünk?*

– *Alig fél órája ismerjük egymást. Miért vagy benne ilyen biztos?*

Agnes felkacagott, mielőtt válaszolhattam volna, mintha már előre tudta volna, hogy bármit is felelek, az megér majd egy jó kacagást.

Összehúzott szemmel vizsgálom Lucy arcát. Még a hajfüggönyön keresztül is látszik, hogy kivörösödött a szeme. Valószínűleg sírt, amikor behozták a földszinti felvételi szobába. Lehet, hogy (velem ellentétben) ellenkezett, amikor behozták.